

На оранъ

Стоянъ Гърмодолецътъ още въ зори потегли по вития полски пътъ; колелетата екливо огласяха околноститѣ, кждето минѣха.

Той стигна до нивата и разпегна край слога. Окачи синджиритѣ на биволицитѣ на ярема, сложи имъ сухо кукурузище, свали ралото и, съ копраля въ ржка, се отдалечи по нивата, да размѣри за лехи. Набодени клечотаци и дъргове очертах лехата.

Като се завърна при колата, прибра недоядената отъ биволицитѣ храна и ги поведе къмъ ралото.

— Кошъ! Дий, вземай! — подканяше той всѣка една отъ биволицитѣ, хваналъ я за рога и ѝ нахлузваше ярема, зажегляше я, завиваше поводъ ѝ на срѣдната жегла и галено я потупваше по главата.

Като впрегна, Гърмодолецътъ мина отзадъ и изправи ралото.

Биволицитѣ стоеха предъ него изпоредени, отпочинали и готови. Гологлавъ и както държеше копралята, той се обърна срещу изгрѣващото червено слънце и се прекръсти.

— Хайде, Боже, помагай! На добъръ закачъ! Що помисля — да очистя!

Следъ това взе отъ угарьта бучка прѣстъ, цѣлуна я, разтри я, сѣйна по нивата и, като иззърка съ копралята надъ биволицитѣ, бодро подвижна:

— Хайде, чичовъ! Дий!

Биволицитѣ се напрегнаха, яремътъ изскърца, ралото се скри въ земята и запърпори.

Нивата бѣ се разтворила предъ Стояна. Утринниятъ вѣтрецъ го пресрѣщаше и докосваше по челото.

Широкото и синкаво хълмисто поле е изпълнено съ орачи, поприведени надъ ралото,